

[Aksel Larsen.]

vil gøre for det fælles forsvar, men at beslutningen om enhedskommando både praktisk og principielt rækker langt videre, tilintetgør den sidste rest af vor statspolitiske suverænitet. Hvad det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft end kan forsøge at indbilde sig, hvad det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft end tror at vælgerne har godkendt den 5. september, er det en kendsgerning, at denne skæbnesvangre tilføjelse til Atlantpagten, som blev givet med regeringens og dens støttepartiers ja, kunne vælgerne dog ikke på nogen måde tage stilling til, da den ikke forelå den 5. september, og det kunne rigsdagen heller ikke, da den vedtog Atlantpagten 1949.

Man kan vende og dreje det, som man vil. Svaret til USA er afgivet, uden at regeringen havde mandat til det fra vælgerne eller fra rigsdagen. Det har ikke været underkastet forfatningsmæssig behandling, og det er i sit indhold som i sine konsekvenser i strid med Danmarks riges grundlov. Det kan måske ikke forundre, at grundlovsbryderne fra 1941 med så let sind og så sørt samvittighed påny bryder grundloven, men det får os kommunister til at sige: svaret til USA's regering er ikke afgivet på forfatningsmæssig måde eller af nogen instans, der har ret til sådan at forpligte Danmark og det danske folk. Det er ulovligt og ugyldigt, og det er det danske folks ret og pligt at sørge for, at ugyldigheden snarest bliver praktisk virkelighed. I 1943 forløb der kun 4 måneder fra det folketingsvalg, Scaveniuspartierne tog til indtægt, og til den 29. august. Hvor længe der vil gå nu, inden det danske folk på forfatningens grund og i fredens og fædrelandets interesse annullerer ikke blot det svar, udenrigsministeren afleverede i New York, men hele den fædrelandsløse, dødsensfarlige atlantiske politik og gennemtvinger, at fredens politik bliver også Danmarks officielle politik, kan ikke siges i dag, men at det vil ske, er sikkert. Ikke blot samarbejdspolitikken med en fremmed krigslysten magt, ikke blot kommunistforskrækkelsen gentager sig, men partierne og mændene fra 9. april og 21. juni vil opleve et nyt 29. august.

Måske er der nogen, der spørger, om dette skal opfattes som en trusel. Ja, det skal det. Det skal ikke opfattes som en trusel blot fra kommunisterne, men opfattes som en trusel fra alle de mange ærlige dansk-sindede mennesker i dette land, som er utrygge ved regeringens politik, som ikke har givet regeringen eller de tre atlantiske partier mandat til at optræde, som de gør,

lige så lidt som folket havde givet regeringen og samarbejdspartierne mandat til samarbejdspolitikken under besættelsen. De mange tilkendegivelser, der er kommet frem — og det drejer sig ikke blot om den radikale presse og en del af venstrepressen —, viser jo, hvad folket mener om den sag. Når selv fredsforeningerne, som absolut ikke er behersket af kommunisterne, når Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed, når endogså den Brandt Rehbergske „Een Verden“, ja, oven i købet det radikale parti, når selv retsforbundet på trods af det ærede medlem hr. Viggo Starcke går imod regeringens ja til USA, så turde det være utvivlsomt, at det er meget store befolkningskredse, der ikke alene er modstandere af dette ja, men ønsker at annullere det, så snart det på nogen måde er praktisk gørligt.

I 1942—43 forsøgte man at skræmme modstanderne af Scaveniuspolitikken ved at kalde dem kommunister. Kommunistforskrækkelsen gjaldt ikke, modstandsbevægelsen voksede, og det endte med, at den vandt sejr. Nu forsøger man det gamle prøvede og kasserede middel kommunistforskrækkelsen for at standse fredsbevægelsen her i landet og for at standse oppositionen mod den atlantiske politik. Det må måske være tilladt at sige, at erfaringerne fra tidligere viser, at det hjælper ikke i længden. Ligesom socialistforskrækkelsen er død, forsåvidt som det ikke kan nytte noget, at man kører op med den imod socialdemokratiet — nå, det skyldes ganske vist også, at dette parti har forladt socialismens vej —, sådan er det nu en erfaring, at kommunistforskrækkelsen kan man køre op med til en vis tid, man kan køre den op i det højest mulige gear, men man kan ikke i længden forhindre, at folkets overvældende flertal kommer til erkendelse af, at dets interesser og meninger falder sammen med kommunisternes interesser og meninger, og man kan altså i længden ikke forhindre, at folkeflertallet med kommunisterne går til aktion imod partier og en regering, som fører en udansk politik, dette så meget mere, som følgerne af hele denne atlantiske politik jo viser sig ikke blot igennem forøget krigsfare, ikke blot igennem forøget oprustning og militarisering, men også på hele det økonomiske og sociale område — og viser sig så tydeligt, at selv den nuværende handelsminister ikke kan male billedet sort nok.

Handelsministerens tale, da han skulle forelægge prisloven, var ikke til at tage fejl af. Den fortalte, at i august kunne regeringen se, at vor økonomiske, valutamæssige situation var helt ad Pommern til, men nu